

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. П., 24.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Кирякова
като разгледа докладваното от Венцислав Ст. Маратилев Въззивно гражданско дело № 20215200500781 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и следващите от Гражданския процесуален кодекс.

С решение на Пазарджишки районен съд №672 от 08.08.2021г. постановено по гр.д.№20215220100767 по описа на съда за 2021г., е отхвърлен като неоснователен предявения от ищеца К. СТ. К., с ЕГН-*****, с постоянен адрес в гр.П., ул.“В.“ №78 и съдебен адрес гр.П., ул.“Р.Д.“ №2, ет.1, против „К.И. И. БГ“ ЕАД, ЕИК 202423225, със седалище и адрес на управление грС., п.к.1336, р-н „Люлин“, бул.“П.В.“ №21, Бизнес център „Люлин 6“, ет.2, представлявано от Я.Й.О., Т.Я. и Б.А.Р. винаги заедно от двама от членовете на Съвета на директорите или от един член на Съвета на директорите, заедно с прокурист, иск с правно основание в чл.439 ал.1 от ГПК-за приемане на установено по отношение на ответника „К.И. И. БГ“ ЕАД, ЕИК 202423225, че ищецът К. СТ. К., с ЕГН-***** не дължи сумите по изпълнителен лист от 07.10.2010г., издаден по ч.гр.д.№2521/2010г. по описа на РС-П., за събирането, на които е образувано изпълнително дело №20168890401426 при ЧСИ Деница С., а именно: главница от 1200лв по

договор за потребителски кредит и 181.08лв-договорна лихва; 560.52лв законна лихва за забава и законна лихва върху главницата до изплащането на вземането, както и разноси в общ размер на 143.83лв поради изтекла погасителна давност. Със същото решение ищецът К. СТ. К., с посочени ЕГН, постоянен и съдебен адреси, е осъден да заплати на ответника “К.И. И. БГ“ ЕАД, с посочени ЕИК, седалище и адрес на управление и законен представител, сумата от 150лв разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението се обжалва изцяло с въззивна жалба, с вх.№15711 от 30.08.2021г. подадена в срока по чл.259 ал.1 от ГПК от ищеца в производството пред първата инстанция К.К., ЕГН-***** чрез процесуалния си представител адв. А.П. от АК-П., с доводи за порочност като неправилно, незаконосъобразно, необосновано и постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Оспорват се изцяло мотивите на първоинстанционния съд, изложени към обжалваното решение въз основа на които е отхвърлена така заявената от ищеца искова претенция. Коментира съществуващата противоречива съдебна практика по въпроса за момента от който поражда действие отмяната на ППВС №3 от 18.11. 1980г., извършена с т.10 от ТР №2 от 26.06.2015г. по тълк.д.№2/2013г. на ОСГТК на ВКС и прилага ли се последното за вземания по изпълнително дело, което е образувано преди приемането му, като жалбоподателят застъпва тезата, че при преценката дали е изтекъл давностния срок следва да се вземе в предвид дали са налице обстоятелства, които да прекъснат течението на срока, като се приеме именно даденото разрешение на поставения въпрос в ТР №2/2013г. на ОСГТК на ВКС, доколкото в т.10 е направено разграничение между изпълнителния и исковия процес и последиците от подаването на исковата молба и молбата за образуване на изпълнително дело. Акцентира се, че доколкото изпълнителното производство се характеризира с динамичност и в някои случаи и по-дълга продължителност и като се взимат в предвид последиците на всяко едно от производствата, то според жалбоподателят от значение за прекъсването на давността в изпълнителния процес не е моментът на образуване на изпълнителното дело, а предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането /чл.116 „в“ от ЗЗД/; че давността се прекъсва с предприемането на което и да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, /независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по

инициатива на съдебния изпълнител по възлагане на взыскателя, съгласно чл.18 ал.1 от ЗЧСИ/, както и насочването на изпълнението чрез налагането на запор или възбрана, присъединяването на кредитор, възлагането на вземането за събиране или вместо плащане, извършването на опис или оценка на вещта и други; че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнителното дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи и книжа, назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязло в сила разпределение. Твърди се още, че преценката дали е прекъсната давността е конкретна във всеки конкретен случай с оглед активността на кредитора по делото и предприетите по отношение на длъжника изпълнителни действия. Излага се и довод, че осъществените от дружеството взыскател действия след 27.12.2012г. са без правно значение и са непротивопоставими на длъжника-ищец защото са извършени след настъпило *ex lege* прекратяване на изпълнителното производство и не съставляват годни действия за принудително изпълнение, които да доведат до прекъсване на давността, тъй като изпълнителният процес не е във фазата на висящност. Предвид изложеното жалбоподателят моли да се отмени изцяло обжалваното решение и се постанови от въззивната инстанция ново решение с което да се уважи изцяло заявената искова претенция с присъждане на разноските.

В срок е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от насрещната по спора страна „К.И. И. БГ“ЕАД чрез надлежно упълномощен да представлява дружеството юрисконсулт Н.В. в който жалбата се квалифицира като неоснователна по същество. Оспорват се всички доводи развити в последната като се акцентира, че процесното ТР №2 от 26.06.2015г. следва да се прилага само и единствено занапред след неговото постановяване, като се застъпва съдебната практика постановена в решение №51 от 21.02.2019г. по гр.д.№ 2917/2018г. на ВКС, четвърто г.о.; решение №170 от 17.09.2018г. на ВКС по гр.д.№2382/2017г. на четвърто г.о.; решение №37 от 24.02.2021г. по гр.д.№1747/2020г., четвърто г.о. и други, в които последователно се застъпва тезата за действие на процесното ТР само за напред в хипотеза на преуреждане на тълкуването на правната норма по нов и различен от досегашния начин на тълкуване, каквото е действало до момента съгласно

ППВС№3 от 18.11.1980г. до дата 26.06.2015г.-датата на обявяване на новото тълкувателно решение №2 по тълк.д. №2/2013г. Изложен е и довод, че перемпцията по първото изпълнително дело /№2331/2010г. на СИС при РС-П./ е без правно значение за прекъсването на давността и че същата е имала значение при действието при отмененото ППВС №3 от 1980г. доколкото новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело, както и че дори да се приеме, че давност е текла при висиящността на двете изпълнителни дела, от съдебните изпълнители са предприемани изпълнителни действия, прекъсващи давността. В тази връзка се визират и наложени запори върху вземания на длъжника /трудово възнаграждение/ от 07.04.2012г. и от 30.04.2013г.. Моли да се потвърди обжалваното решение с присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Няма направени доказателствени искания от страните по реда на чл.266 от ГПК пред въззивната инстанция.

Пазарджишкият окръжен съд при условията на чл.269 от ГПК провери валидността и допустимостта на обжалваното решение, а по неговата правилност съобрази изложеното във въззивната жалба на ищеца К. СТ. К. и в отговора на ответната страна „К.И. И. БГ“ ЕАД, и за да се произнесе взе в предвид следното:

Предявен е иск с правно основание в чл.439 ал.1 от Гражданския процесуален кодекс.

В исковата си молба с вх.№3351 от 24.02.2021г., първоначално подадена против „Париба Пърсънъл Файненс С.А. Клон България“ КЧТ, с ЕИК 204915054, със седалище и адрес на управление в грС. и „К.И. Инвестмънт БГ“ЕАД, ЕИК-202423225, със седалище и адрес на управление в грС., п.к.1336, р-н „Люлин“, бул.“Панчо Владигеров“ №21, Бизнес център „Люлин 6“, ет.2 представлявано от Я.Й.О., Т.Я. и Б.А.Р. винаги заедно от двама от членовете на Съвета на директорите или от един член на Съвета на директорите, заедно с прокурист, със съдебен адрес грС., ж.к.“Люлин-3“, ул.“Матей Преображенски“, бл.386, секция“ Б“ чрез юрисконсулт Ю.С., ищецът К. СТ. К., с ЕГН-*****, с постоянен адрес гр.П., ул.“В.“ №78 и съдебен адрес гр.П., ул.“Р.Д.“ №2, ет.1, чрез пълномощника си адв. А.Г. П. от АК-П., твърди, че срещу К.К. въз основа на изпълнителен лист от 27.12. 2010г., издаден въз основа на заповед за изпълнение от 05.07.2010г. по

ч.гр.д.№2521 по описа на РС-П. за следните суми -главница от 1200лв по договор за потребителски кредит и 181.08лв договорна лихва; 560.52лв законна лихва за забава и законна лихва от 29.06.2010г. до изплащане на вземането, както и разноси в общ размер на 143.83лв, е образувано изпълнително дело №2331 от 2010г. по описа на Съдебно-изпълнителна служба /СИС/ при РС-П.. Твърди се, че по изпълнителното дело била връчена само покана за доброволно изпълнение /ПДИ/ на длъжника К.К., настоящ ищец, на дата 27.12. 2010г. Твърди се още, че така образуваното изпълнителното дело било прекратено на основание чл.433 ал.1 т.8 от ГПК с постановление на ДСИ, като съобщението за прекратяване с изх.№9493 от 27.10.2015г. било връчено на длъжника на 18.11.2015г. Преди това и на дата 27.10.2015г. на основание чл.429 ал.1 от ГПК като вискател по делото бил конституиран втория ответник „К.И. И. БГ“ ЕАД на мястото на първия, за което длъжникът също бил уведомен на дата 18.11.2015г. След прекратяване на изпълнителното дело, ответникът „К.И. И. БГ“ ЕАД в качеството си на цесионер образувал второ изпълнително производство пред ЧСИ Деница С. на 17.10.2016г. под №20168890401426 и против длъжника К.К. за принудително събиране на същата парична сума по същия издаден изпълнителен лист. В молбата до ЧСИ вискателят посочил способ за изпълнение-насрочване и извършване на опис на движими вещи на длъжника в дома му като отделно от това вискателят възложил по реда на чл.18 от ЗЧСИ на ЧСИ С. да извършва всички необходими изпълнителни действия по събирането на вземането. Твърди, че по това изпълнително дело били извършени изпълнителни действия-наложен заповор върху два леки автомобила, собственост на длъжника на дата 24.10. 2016г., получени в ОДМВР- П.-КАТ-Пътна полиция на 02.11. 2016г.; наложена възбрана върху земеделски имот-на 1/6 ид.ч. от лозе с площ от 1.125дка на 25.11.2016г. и заповор върху банкова сметка от м.ноември 2016г. Твърди, че на 24.11.2016г. са наложени заповори върху банкови сметки на длъжника в „Юробанк България“ АД и в „Уникредит Булбанк“ АД; връчена ПДИ на длъжника при отказ лично да я получи на 16.12.2016г.; заповор върху сметки на длъжника в „Банка ДСК“ ЕАД от 14.11.2016г.; отказ на работодателя „Евротранс Спедишън“ ЕООД да получи заповорно съобщение за налагане на заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника от 16.12.2016г.; заповори върху банкови сметки на 25.05.2018г. в „ПИБ“ АД и в „Банка Пиреос България“ АД, получени на 30 и

на 31.05.2018г. и приети от ПИБ и от „Банка Пиреос България“ АД на 05.06.2018г., както и наложен заповест върху вземания на длъжника в „ЦКБ“ АД на 17.05.2019г. Твърди се още, че на 21.08.2019г. е бил насрочен опис на движими вещи, който не е извършен поради неживеенето на длъжника на адреса, на който е адресно регистриран; постъпило ново искане на 05.10.2020г. за налагане на заповести върху сметки на длъжника, като е наложен заповест върху трудовото му възнаграждение при нов работодател от 09.10.2020г., с изх.№17007, получено на 14.10.2020г. от „Юнайтед Брокер“ ЕООД-гр.Варна, при налични данни от работодателя съгласно удостоверение №А-396 от 14.10.2020г. за получен от длъжника общ брутен доход от 1254лв, с нетен размер от 879.90лв и за периода м.април-м.септември 2020г. или средномесечно по 146.65лв; постъпило искане на длъжника да не му се удържат суми от БТВ поради неговата несеквестрируемост от 22.10.2020г.; връчено на длъжника уведомление №18382 от 26.10.2020г. за актуален размер на дълга от 14452.81лв, както и искане на длъжника отправено до ЧСИ от 28.10.2020г. за прекратяване на изпълнителното дело и вдигане на наложените заповести и възбрани поради погасяване на дълга по давност през 2016г. или още към датата на образуване на изпълнителното дело пред ЧСИ. Твърди се, че за да откаже да прекрати изпълнителното производство ЧСИ С. с постановление от 02.11.2020г. е посочила, че същата не е орган който може да се произнесе по настъпила погасителна давност в изпълнителното производство, а има право само да констатира настъпила перемпция по делото и че след преглед на делото е счела, че не са налице основанията по чл.433 ал.1 т.8 от ГПК за прекратяването му и е постановила отказ да прекрати делото. Твърди ищецът, че вземането по издадения в полза на кредитора изпълнителен лист въз основа на който са образувани двете изпълнителни дела, произтича от договор за потребителски кредит с № PLUS-01013491 от 16.08.2006г. сключен между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, ЕИК130697606 /старо наименование „Джет Файненс Интернешънъл“ ЕАД/ в размер на 1200лв, изплащан на ббр. равни месечни вноски в размер на 230.18лв всяка, на обща стойност 1391.08лв, като съгласно получена от длъжника покана на доброволно изпълнение от кредитора PLUS-01013491 от 02.03.2010г., последният е уведомен, че плащането по договора е преустановено на 20.09.2006г., вземането на кредитора е изискуемо в пълен размер като му е предоставен срок от 90дни да уреди доброволно

задълженията си. В този смисъл ищецът навежда правния извод, че вземането на кредитора е станало изискуемо на 20.09.2006г. Допълва, че съгласно чл.114 от ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, като в случая вземането не е установено със съдебно решение и няма основание да се прилага разпоредбата на чл.117 ал.2 от ЗЗД. Цитира се и ТР №2 от 26.06.2016г. по тълк.д.№2/2013г. на ОСГТК на ВКС за прекъсването на давността в изпълнителното производство с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ независимо от кого е поискано прилагането му. Цитира извадки от ТР и по конкретно посочените в него действия, прекъсващи давността и онези действия които не я прекъсват, като посочва, че по първото образувано изпълнително дело по описа на СИС при РС-П. е извършено само едно изпълнително действие -връчване на ПДИ на 27.10.2010г. Акцентира на обявяването с процесното ТР на загубило сила Постановление на Пленума на ВС №3/1980г. и даденото с ТР задължително тълкуване за съдилищата, че образуването на изпълнителното производство не спира течението на давностния срок и че давността се прекъсва с предприемане на всяко изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ. На тази база ищецът извежда правния си извод, че към момента на образуване на изпълнителното производство пред ЧСИ С. през 2016г. не е съществувало вземане, което да се реализира по принудителен ред поради погасяването му по давност. Ищецът-длъжник по изпълнението изрично се позовава на възражението си за изтекла погасителна давност на вземането на кредитора. Счита ищецът, че по този начин за него е възникнал правен интерес да установи недължимост на вземането на ответниците /в следствие искът спрямо „БНП Париба Пъсънъл Файненс“ ЕАД е оттеглен, и като ответник по иска е останал само цесионера и вискател по изпълнението „К.И. И. БГ“ ЕАД“/ от 14452.81лв по издадения въз основа на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК от 05.07. 2010г. по ч.гр.д.№2521/2010г. на РС-П. изпълнителен лист от 27.12.2010г. за сумите описани в него. Основанието за недължимост на паричното вземане според ищеца е, че процесните суми са погасени по давност поради изтичането на период от време на бездействие на кредитора-вискател по образуваното ИД №2331/2010г. по описа на СИС при РС-П., който се явява правопогасяващ принудителното изпълнение юридически факт, а именно погасителна давност за претендираните по делото суми,

поради което същите се явяват недължими от длъжника-ищеца по делото като погасени по давност. Посочва, че правното основание на претенцията си е по чл.439 от ГПК предвиждаща оспорване на изпълнението от длъжника чрез иск, позовавайки се на факти настъпили след приключване на съдебното дирене, в производството по което е издадено изпълнителното основание, като ищецът се позовавал на погасителна давност изтекла след издаването на изпълнителното основание довело до отпадане на изпълняемото право. Допълва, че по отношение на паричните вземания по договори за кредит е приложим общия 5/пет/годишен давностен срок по чл.110 от ЗЗД тъй като не се касае за периодични платежи, а частични плащания по договора за погасяване на заема като неделимо плащане. Твърди се, че в случая вземането на кредитодателя не е установено по съдебен ред по реда на чл.422 от ГПК поради което същото не е установено със съдебно решение и е неприложима разпоредбата на чл.117 ал.2 от ЗЗД, като с изпълнителна сила в случая в заповедното производство се ползва само влязлата в сила заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК и доколкото правните последици на акта по чл.410 от ГПК не се приравняват на съдебно решение. От тази гледна точка ищецът посочва, че в случая независимо от стабилизирането или не на заповедта за изпълнение, давността е започнала да тече, считано от датата на падежа на настъпилите анюитетни вноски, съответно от падежа на настъпилата предсрочна изискуемост на кредита -20.09.2006г., която дата предхожда образуването на заповедното производство и издадената заповед от 05.07.2010г. Твърди се, че образуването на изпълнително дело на 27.12.2010г. и връчването на покана за доброволно изпълнение /ПДИ/ не е прекъснало течението на давността, доколкото давността се прекъсва многократно и то само при точно посочени в цитираното тълкувателно решение поискани, предприети и извършени действия съответно от вискателя и съдебния изпълнител. Изложен е и довод, че изпълнението е било прекратено по перемпция и нова погасителна давност за вземането е започнала да тече от датата, на която е поискано или предприето последното валидно изпълнително действие. Твърди ищецът, че всички извършени след 27.12.2012г. правни и изпълнителни действия са без правно значение, тъй като към този момент давността за вземанията на ответника е била изтекла и няма как да се прекъсне давност, която вече е изтекла. Цитират се постановките на ТР №2/2013г. на ОСГТК и разграниченията направени в него

относно течението на погасителна давност в исковия и в изпълнителния процес и се сочат обстоятелствата при които давността в изпълнителния процес се прекъсва и започна да тече това давност, предвид многократното прекъсване на давността в изпълнителния процес. Посочва и кои действия според ТР не прекъсват давността в този процес. Повтаря, че в конкретния случай единственото изпълнително действие по образуваното изпълнително производство пред ДСИ от СИС при РС-П., е предприето връчване на ПДИ на длъжника, и образуване на изпълнителното производство, които действия не прекъсват давността и е започнал да тече двугодишния срок за перимирание на изпълнението, изтекъл на 27.12.2012г., като независимо от издаването или не на постановление за прекратяване, изпълнителното производство се е прекратило по право, доколкото постановлението има само декларативен, но не и конститутивен характер. Поддържа, че извършените след тази дата от вискателя действия след прекратяването екс леге са правно ирелевантни и непротивопоставими по отношение на длъжника и се обезсилват по право, освен тези извършени от трети лица плащания. Изложен е и довод, че предвид изискуемостта на вземането по кредита „настъпило на 20.09.2006г.“ от която дата е започнал да тече 5г. давностен срок, погасителната давност е изтекла на 20.09.2011г. с което вземането се е погасило по давност и е станало право, лишено от възможността за принудително изпълнение. Повтаря, че осъществените от дружеството-вискател след 27.12.2012г. действия са без правно значение и са непротивопоставими на длъжника, и не могат да доведат до прекъсване на давността тъй като изпълнителният процес не е във фазата на висящност. Предвид изложеното моли да се постанови решение с което да се приеме за установено по отношение на „К.И. И. БГ“ ЕАД, че ищецът К. СТ. К. не дължи сумите по изпълнителен лист от 27.12.2020г. издаден въз основа на заповед за изпълнение от 05.07. 2010г. по ч.гр.д. №2521/2010г. по описа на РС-П. плюс разноски и лихви, както и сумата по ИД №1426/2016г. по описа на ЧСИ Деница С. от 14452.81лв, като погасени по давност.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпи писмен отговор от ответното дружество с който исковата претенция по същество се квалифицира като неоснователна. Твърди се, че процесното вземане първоначално е било предмет на сключен договор за потребителски кредит № PLUS 01013491 между кредитора „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД с предишно

наименование „ДжетФайненс Интернешънъл“ АД, на дата 16.08.2006г., по силата на който дружеството финансирало кредитополучателя, а за последния възникнало задължение да издължи сумите по кредита съгласно условията по договора. Твърди се, че поради неизпълнение на договорните задължения от К., кредиторът се снабдил със заповед за изпълнение по ч.гр.д.№2521/2010г. на РС-П., въз основа на която бил издаден процесния изпълнителен лист от 07.10.2010г. По молба на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД на 07.12.2010г. било образувано изп.д. №2331/2010г. по описа на СИС при РС-П. и приведен в изпълнение процесния изпълнителен лист. На датата на образуване на изпълнителното дело било изпратено заповорно съобщение до Агенцията по вписванията-Търговски регистър, с искане за налагане на заповор върху дружествени дялове, собственост на длъжника, което прекъснало погасителната давност за вземането, а на 07.04.2012г. било изпратено заповорно съобщение и до работодателя на длъжника „Гаранция Консулт“ ООД, като било изпратено отново второ заповорно съобщение на 30.04. 2013г. Твърди се, че през 2015г. е депозирана молба за конституиране на нов взыскател, което прекъсвало давността като е последвало прекратяване на делото на основание чл.433 ал.1 т.8 от ГПК. Допълва, че в последствие въз основа на същия ИЛ на 17.10.2016г. е образувано ИД №1426/2016г. по описа на ЧСИ Деница С., рег. №889. С молбата взыскателят поискал насрочването на опис на движими вещи, представляващо конкретно изпълнително действие, което било основание за прекъсване на погасителната давност, в хипотеза на възложени с молба на взыскателя правомощия по чл.18 от ЗЧСИ на ЧСИ. Сочат е и следващите изпълнителни действия предприети от ЧСИ-изпратени на 24.10.2016г. заповорни съобщения до ОДМВР -П. и до работодателя „Евротранс Спедишън“ ЕООД, прекъснали отново давността; изпращане на заповорни съобщения до „Юробанк България“ АД и „Уникредит Булбанк“ АД и искане за вписване на възбрана до АВ-Имотен регистър на 24.11.2016г. заедно с изпратена на същата дата до длъжника ППИ /покана за принудително изпълнение/ за насрочен опис на движими вещи на длъжника. Изброяват се последователно и следващите изпълнителни действия извършени от ЧСИ Д. С. по изпълнителното дело-заповорно съобщение до „Банка ДСК“ ЕАД от 14.12.2016г.; заповорни съобщения по искане на взыскателя до „ПИБ“ АД и „Банка Пиреос“ АД на 25.05.2018г.; изпратена на 04.07.2019г. призовка за насрочен опис на движими вещи на длъжника; заповорно съобщение на

09.10.2020г. до работодателя „Юнайтед Брокер“ ООД, оставена без уважение жалба на длъжника срещу отказ на ЧСИ да прекрати изпълнението. Твърди, че всички изброени и предприети по двете изпълнителни дела изпълнителни действия са прекъснали течащата относно вземането погасителна давност, затова ответникът счита, че погасителната давност за вземането на кредитора не е изтекла. Цитира се и съдебна практика-ТР №2 от 26.06.2015г. по тълк.д. №2/2013г. на ОСГТК относно кои процесуални действия на съдебния изпълнител представляват изпълнителни действия и имат за последица прекъсване на погасителната давност, както и действието във времето на ППВС №3 от 18.11.1980г. и от кога същото е загубило силата си, като се поддържа тезата възприета в преобладаващата част от съдебната практика, според която в хипотеза когато с тълкувателното решение, с което се обявява загубило сила предшестваш тълкувателен акт, поражда действие от момента на постановяване на новото ТР и от този момент предшестваш тълкувателен акт престава да се прилага /решение №170 по гр.д.№2382/ 2017г., на ВКС, IV г.о./. Допълва, че ако преди постановяване на новото ТР, са се осъществели факти, които са от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед на тълкувателното ППВС или ТР, което е било действащо към момента на настъпването на последиците и че обратното би означавало да се предаде обратно действие на новото ТР, което се предвижда по изключение, съгласно чл.14 от ЗНА. Цитират се постановките, залегнали в ППВС №3/ 1980г., според които образуването на изпълнителното производство прекъсва давността като по време на изпълнителното производство давност не тече, и че считано от 26.06.2015г. с ТР №2 от 26.06.2015г. на ОСГТК на ВКС е дадено различно разрешение, като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудителното изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност; че извършената съгласно т.10 от същото ТР отмяна на ППВС №3/1980г. поражда действие от датата на обявяването на ТР и което разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези които са приключили преди това; и че обратното тълкуване, че давността ще се счита за изтекла със задна дата преди момента на постановяване на ТР, но въз основа на даденото с него тълкуване, би довело до несъобразяване на

действащото към онзи момент ТР. Цитира се и още съдебна практика на ВКС на РБ и на въззивни съдилища, като се застъпва тезата, че когато се касае до първоначално приети тълкувателни решения и постановления, те имат обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента в който правната норма е влязла в сила, като се счита, че тя още тогава е имала съдържанието посочено в тълкувателните актове. В хипотеза на настъпила в следствие промяна в тълкуваната норма или свързани с нея други правни норми или в общественно-икономическите условия, правещи вече даденото тълкуване неприложимо или несъответно на действителния смисъл на закона, в които случаи при постановяването на нов тълкувателен акт, с който се изоставя предходното тълкуване на същата правна норма и се възприема различно тълкуване, последващото тълкувателно решение няма подобно на първоначалното обратно действие, а се прилага от момента, в който е постановено и обявено по съответния ред и от този момент престава да се прилага и предшестващия тълкувателен акт, обявен за изгубил сила. Ответникът акцентира и сочи практика на ЕСПЧ по приложение на чл.6, пар.1 от ЕКЗПЧОС, обективизирана в решение от 19.02.2013г. по жалба №2834/2006г. и в решение от 10.01.2019г. по жалба №48149/2009г, според която при аналогични хипотези и нови ТР на ВКС, отменящи стари ППВС /ППВС№4/1964г./ и придаващи различно задължително тълкуване на една и съща правна норма, да се придаде обратно действие на новия тълкувателен акт означава да се наруши правото на ефективен достъп до съд, прокламиран в посочената разпоредба от ЕКЗПЧОС. Генералният довод на ответника е, че по процесното вземане срещу ищеца К.С. К. не е изтекла погасителна давност, доколкото до 26.06. 2015г. е намирало приложение ППВС №3/1980г. според което погасителна давност не тече независимо дали има или няма извършени изпълнителни действия и че в периода на действие на новото ТР №2 от 26.06.2015г., давността би изтекла на 26.06.2020г. и че през този период след 26.06. 2015г. има извършени изпълнителни действия във връзка с образуваното ИД №1426/2016г. по описа на ЧСИ Д. С., които прекъсват погасителния давностен срок. Изложен е и довод за извършена цесия на 15.05.2015г. между първоначалния кредитор „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД като цедент и „К.И. И. БГ“ ЕАД като цесионер, като съгласно договора е прехвърлено вземането на цедента което има спрямо ищеца К.С. К. по договор за кредит № PLUS01013491, като за цесията е уведомен

длъжника от цесионера по пълномощие от цедента по реда на чл.99 ал.3 и ал.4 от ЗЗД. Излага и евентуален довод, че в случай, че съдът приеме, че длъжникът не е уведомен за цесията то чрез уведомление приложено към отговора на ИМ да бъде прието наличие на такова уведомяване. Моли да се отхвърли предявения иск и да се присъдят разноски в полза на дружеството.

Пазарджишкият окръжен съд за да се произнесе взе в предвид следното:

Установява се, че по иницирано от „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, ЕИК-130697606, заповедно производство по чл.410 от ГПК на дата 30.06.2010г., е образувано ч.гр.д.№2521/2010г. по описа на Районен съд-гр.П. и е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №1712 от 05.07.2010г., с която е разпоредено длъжникът К. СТ. К., с ЕГН-*****, да заплати на кредитора „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД сумата от 1200лв за погасяване на задължение по договор за потребителски заем, ведно със 181.08лв-договорна лихва, представляваща печалба на дружеството по договор за кредит от 20.09.2006г. до 20.02.2007г., сумата от 560.52лв законна лихва за забава от 20.10.2006г. до 21.06.2010г. и законна лихва от 29.06.2010г. до изплащане на вземането, както и 138.83лв разноски по делото. В заповедта е посочено, че вземането на кредитора произтича от договор за потребителски паричен кредит с № PLUS-01013491 от 16.08.2006г.В т.14 от заявлението като допълнителни изявления и допълнителна информация заявителят е посочил, че целият кредит е следвало да бъде погасен от К. на 20.02.2007г., като е преустановил плащането на вноските на 20.09.2006г.; че кредитът е станал предсрочно изискуем на 20.10.2006г. без изрично посочване как, кога, къде и по какъв начин кредиторът е обявил предсрочната изискуемост на кредита на длъжника, нито са представени писмени доказателства за тези твърдени факти и обстоятелства, още повече, че заявлението е подадено след изтичане на крайния срок на действие на договора, при което следва да се приеме, че няма обявена по съответния ред предсрочна изискуемост на вземането и няма иницирано заповедно производство за издаване на заповед за предсрочно изискуемо вземане, а дългът е станал изискуем от момента на изтичане срока на действие на договора-20.02.2007г. и от която дата е започнала да тече общата петгодишна погасителна давност по чл.110 от ЗЗД. Заявлението до заповедния съд по чл.410 от ГПК е подадено след 3г. и 4месеца от изтичането на срока на

действие на договора; заповедта за изпълнение е издадена на 05.07.2010г. и първото изпълнително дело е образувано на 03.12.2010г. /ИД №2331/2010г. по описа на Държавна съдебно-изпълнителна служба при Районен съд-П./ или в рамките на петгодишната погасителна давност по чл.110 от ЗЗД, отчитана от 20.02. 2007г. В молбата за образуване на изпълнително дело вискателят по изпълнението „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД е посочил като способ за принудително събиране на вземането от длъжника налагането на заповест за трудовото му възнаграждение, получавано от „Гаранция консулт“ ООД, ЕИК 200587539-грС., и налагане на заповест върху дружествен дял в „Нова 2005“ООД, ЕИК-112624001-П..Заповест върху дружествен дял е получен и приет от задълженото лице-Агенцията по вписванията -Търговски Регистър - П. на дата 13.12.2010г., като няма данни за предприети последващи действия нито от АВ нито от ДСИ, изрично предвидени да бъдат извършени и то служебно, съгласно чл.517 ал.1-ал.4 от ГПК. Разпореждането на ДСИ за налагането на двата заповести е постановено на 03.12.2010, а първото заповестно съобщение до работодателя на длъжника е изпратено на 07.12.2010г., но не е връчено поради липса на офис и служители на фирмата на посочения адрес. Второто заповестно съобщение е изпратено до същия работодател на дата 04.07.2012г., отново невръчено тъй като фирмата се намира на нов адрес, посочен във върнатото на ДСИ заповестно съобщение от длъжностното лице-връчител. Изпратено е и трето заповестно съобщение до работодателя от дата 30.04. 2013г. също невръчено поради липса на офис на фирмата и служители на посочения адрес. На 15.05.2013г. вискателят е поискал съдебният изпълнител да се извърши опис на имущество на длъжника -притежавано МПС. По това искане от страна на ДСИ няма предприети изпълнителни действия по налагане на заповест,опис и продажба на процесната движима вещ, за която са представени преди това по делото данни от НАП. На дата 03.04.2012г. ДСИ е присъединил държавата като вискател по изпълнението на основание чл.191 от ДОПК и чл.458 от ГПК. На 20.08. 2015г. е поискано да бъде конституиран като вискател по реда на чл.429 от ГПК придобилия по цесия кредитор на вземането срещу длъжника К.К., предмет на принудителното събиране. Новият вискател „К.И. И. БГ“ ЕАД е конституиран на 07.10. 2015г., а на 16.10. 2015г. делото е прекратено поради перемпция като в постановлението си ДСИ не е посочил изрично двугодишния период от време за непоискани от вискателя изпълнителни

действия, предвид констатираните по-горе бездействия именно на ДСИ и при несъобразяване със сроковете за перемпция- последното неуспешно изпълнително действие е по налагането на заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника извършено на 21.06.2013г., наложени заповор върху дружествените дялове на длъжника от 13.12.2010г. и неизпълнение от ДСИ и АВ на процедурата по чл.517 и следващите от ГПК, конституирането на нов вискател -държавата 03.04.2012г., искане за нов заповор върху трудовото възнаграждение на 06.06.2010г., искане за опис на МПС от 15.05.2013г. по което ДСИ нито е извършил нито е отказал да го извърши, като всяко едно от тези действия е прекъсвало давността за перемпция и е започвала да тече нова давност за перемпция или в най-добрия случай двугодишният срок от последното действие /по налагане на заповор на 21.06. 2013г./ е изтекъл на дата 21.06.2015г., тоест преди да бъде прието ТР 2 от 26.06.2015г. по тълк.д.№2/2013г. на ОСГТК преуреждащо по нов начин течението на погасителната давност в изпълнителния процес. Към 21.06. 2015г. важат постановките на ППВС №3/1980г. и на Тълкувателно решение № 47 от 1.IV. 1965 г. по гр. д. № 23/65 г., ОСГК, съгласно което /ТР/ с настъпване на някое от основанията, посочени в чл.330 ал.1 б.“а“ до б.“е“/ б.“д“-перемпция/ , от ГПК /отм./ /сегашни чл.433 ал.1 т.1, 2, 3, 4, т.7 и т.8 /перемпция/, принудителното изпълнение се прекратява по силата на закона и **от този момент отпадат** наложените възбрани и заповори, от който момент се прекратява действието им независимо от това, дали са вдигнати или не, като постановлението за прекратяване на изпълнението, не прекратява същото, а установява, че по силата на закона то вече е прекратено. Следователно постановлението не е условие за прекратяване на принудителното изпълнение. Посочено е още, че щом с настъпване на фактите, предвидени в 330 ал.1 от ГПК отм./чл.433 ал.1 от ГПК/, настъпва по право прекратяването на принудителното изпълнение, то наложените възбрани и заповори отпадат от този момент, от който момент се прекратява действието им независимо от това, дали са вдигнати, или не.

Следователно за разлика от новото ТР от 2015г., което предвижда /т.10/ при настъпване на перемпция с обратна сила **се обезсилват** предприетите изпълнителни действия и че във всички случаи на прекратяване на принудителното изпълнение съдебният изпълнител служебно вдига наложените заповори и възбрани, като всички други предприети изпълнителни

действия се обезсилват по право, с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права (напр. купувачите от публична продажба), както и редовността на извършените от трети задължени лица плащания/, **то действалото до този момент** Тълкувателно решение № 47 от 1.IV.1965 г. по гр. д. № 23/65 г., ОСГК, не предвижда такъв рестриктивен режим при перемпцията, като в същност се запазва валидността на всички предприети и извършени до момента изпълнителни действия, а като последица и занапред отпада само действието на възбраните и запорите.

В случая налага се извода, че по време на висящността на изпълнителното производство пред ДСИ при РС-П. вземането на вискателя не е погасено по давност. Веднъж погасителната давност от пет години започнала да тече от 20.02.2007г. е спряла да тече с образуване на изпълнителното дело по описа на ДСИ при РС-П. в съответствие с изричната разпоредба на чл.116 буква „в“ от ЗЗД на дата 03.12.2010г. и съгласно ППВС №3/1980г., като новата погасителна давност и с новите правни последици относно многократното прекъсване течението на същата, предвидени в новото ТР №2 от 26.06.2015г. по тълк.д.№2/2013г. на ОСГТК на ВКС, фактически е започнала да тече от момента на перемиране на изпълнението-21.06.2015г. и при липса на висящо изпълнително производство.

Първото изпълнително действие при образуване на новото изпълнително дело по описа на ЧСИ С. /на 17.10.2016г. ИД №1426/2016г./ което е прекъснало погасителната давност, е от 17.10.2016г. и е по инициатива на вискателя, който в молбата си за образуване на делото е посочил като способ за принудително изпълнение опис на движими вещи в дома на длъжника както и извършване на всякакви изпълнителни действия от ЧСИ по възлагане, съгласно чл.18 от ЗЧСИ. Давността е прекъсната и с налагане на запор върху МПС, собственост на длъжника и настоящ ищец К.К. на дата 02.11.2016г. давността е прекъсната и с налагане на запор върху банкови сметки на длъжника в „Уникредит Булбанк“ АД на 27.06.2016г.; вписването на възбрана върху недвижим имот от 25.11.2016г. /л.65/; наложени множество запори-върху трудовото възнаграждение на длъжника от 16.12.2016г.; запор върху банкови сметки в „Банка ДСК“ ЕАД на 30.11.2016г.; запор върху банкова сметка в „Уникредит Булбанк“ АД; запор върху банкова сметка в „Банка ДСК“ ЕАД -19.12.2016г.; запор в „Първа

инвестиционна банка“ АД от 03.06.2018г./л.111/; заповед по сметки в „Банка Пиреос“ АД-05.06.2018г.; насрочен опис на движими вещи -04.07.2019г.-л.130; заповед върху трудово възнаграждение на длъжника от 09.10.2020. и възражение от длъжника за несеквестрируемост, като на всяка от посочените дати последователно е спирала да тече петгодишната погасителна давност по чл.110 от ЗЗД тъй като се касае за поискани от вискателя или предприети от ЧСИ изпълнителни действия, представляващи или самостоятелен изпълнителен способ или действия, включени като част от определен изпълнителен способ по принудително събиране на вземането. Към момента на висиящността на настоящото исково производство също не е изтекла абсолютната петгодишна погасителна давност, като считано от 14. 04.2021г. по разпореждане на иския съд е спряно принудителното изпълнение по издадена обезпечителна заповед №17 от 29.03.2021г. по образуваното исковото производство по чл.439 от ГПК и разпореждане на ЧСИ от 14.04.2021г.

Следва да се отбележи и това, че с решение №260143 от 29.12.2020г. на Пазарджишки окръжен съд постановено по гр.д.№815/2020г. по описа на същия съд, по жалбата на длъжника К. СТ. К., е потвърдено Постановление на ЧСИ Д. С. от 02.11.2020г. постановено по изп.д.№ 20168890401426 с което е отказано да се прекрати делото на основание чл.433 ал.1 т.8 от ГПК-по перемпция, с вискател „К.И. И. БГ“ ЕАД, като са обсъждани въпроси по перемпцията, касаещи единствено образуваното пред ЧСИ Д. С. изпълнително производство №20168890401426 по описа на 2016г., но не и предходното ИД №2331/2010г. на ДСИ при РС-П..

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Постановено е от надлежен съдебен състав, в рамките на правораздавателната му компетентност, по предвидения процесуален ред и форма и при наличие на правен интерес на ищеца К.К. /длъжник по изпълнението/ да установи, че не дължи изпълнение по издадения изпълнителен лист поради погасяване на вземането на кредита по този изпълнителен лист по давност, настъпила след приключване на съдебното дирене в производството по което е издадено изпълнителното основание.

Разгледана по същество исковата претенция е изцяло неоснователна.

Настоящата въззивна инстанция напълно споделя съдебната практика, визирана в посочените в изложението съдебни решения относно действието на тълкувателните норми във времето, както и в зависимост от това дали се касае за първоначално тълкуване на правните норми или за последващо ново и различно от предходното тълкуване на същите, действието им следва да се отчита, съответно от момента на влизането в сила на правната норма /обратно действие на тълкувателната норма/ когато тълкуването се прави за първи път, като се приема, че това тълкуване като първо по ред следва да се зачита още от началото на прилагането на тълкуваната правна норма. А когато се касае за преуреждане на тълкуването на правната норма по съвършено нов начин и то различен от досегашния начин на тълкуване на нормата, /тоест до момента е имало и е действало старото тълкувателно решение или постановление/, то новият начин на тълкуване следва задължително да се прилага за напред, освен ако не му е придадено изрично обратно действие и то от точно определен момент, тоест при промяна на тълкувателните норми, новите тълкувателни норми действат и се прилагат само за напред. Ако се прави за първи път тълкуване на правната норма, то това тълкуване има обратно действие и действа, считано от момента на влизането в сила на съответната правна норма защото дава за първи път официално тълкуване на правната норма от правоприлагащия орган ВС или ВКС на РБ , което има задължителен характер.

Следва да се отбележи и това, че нормата на чл.50 ал.1 от ЗНА , съгласно която тълкуването има действие от деня, когато е влязъл в сила актът, който се тълкува, се преодолява освен с тезата, че разпоредбата е приложима само при първоначално тълкуване на правната норма, също така и с приложението на основния принцип за сигурност и предвидимост в гражданските и търговските отношения. В тази насока е и практиката на Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ по приложението на чл. 6 § 1 Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, обективизирана в решение от 19.02.2013 г. на ЕСПЧ по делото П.П. срещу България, по жалба № 2834/2006 год. и решение от 10.01.2019 г. на ЕСПЧ по делото В. срещу България по жалба № 48149 /2009г. Според последната при аналогични хипотези на нови тълкувателни решения на ВКС (ТР № 1/04.02.2005 г. на ОСГК на ВКС), отменящи стари ППВС (ППВС №4/1964г.) и придаващи различно задължително тълкуване на една и съща правна норма,

да се придаде обратно действие на новия тълкувателен акт означава да се наруши правото на ефективен достъп до съд, прокламирано в чл.6 § 1 от КЗПЧОС. В постановените решения съдът най-общо приема, че достъпността, яснотата и предвидимостта на законовите разпоредби и съдебната практика гарантират ефективността на правото на достъп до съд и постановява, че принципът на законността и ефективен достъп до съд, прокламиран в чл.6 § 1 от КЗПЧОС, е нарушен, щом е било невъзможно страните да съобразят поведението си с тълкувателната дейност на ВКС на РБ.

При така установеното, настоящият съдебен състав на въззивния съд при Окръжен съд П., споделя изцяло доводите на първоинстанционният Пазарджишки районен съд и препраща към мотивите му относно приложението на тълкувателните актове на ВКС на РБ и съответно извода, че доводите на ищеца -длъжник за погасяване по давност на вземането на ответника кредитор предмет на издадения изпълнителен лист са неоснователни.

Относно природата на тълкувателните актове на ВКС на РБ следва да се отбележи, че в случая се касае не за първоначално тълкуване на закона, което щеше безспорно да е приложимо от момента на приемането му, а за последващо такова, при което съдът се произнася в две части –обявява за загубил силата си първия акт по тълкуването и приема новото тълкуване. Това изначално променя гледната точка, тъй като в първата си част решението влиза в сила от момента на приемането му.

Известно е, че предстои постановяване на тълкувателно решение и по този въпрос, но вече е имало подобен прецедент, което е наложило произнасяне на Съдът по правата на човека по две жалби от България, като делата са посочени по-горе в изложението.

В тези производства ЕСПЧ подчертава, че достъпността, яснотата и предвидимостта на законовите разпоредби и съдебната практика, по специално по отношение на правилата за формата, сроковете и давността, гарантират ефективността на правото на достъп до съд (виж Легран срещу Франция (Legrand v. France), № 23228/2008 г., § 37, 26 май 2011 г.; съответно Хоаре срещу Обединеното кралство (Hoare v. the United Kingdom) (реш.), № 16261/2008 г., §§ 54-55, 12 април 2011 г., и Лупаш и други, цитирано по-горе,

параграфи 67-69). Докато развитието на съдебната практика само по себе си не е в противоречие с доброто правораздаване (виж Легран, цитирано по-горе, параграф 37), в предишните дела, при които промени във вътрешната съдебна практика са се отразили на висящи граждански производства, Съдът се е уверил, че начинът, по който се е развило правото е бил добре известен на страните, или най-малкото е бил разумно предвидим, и че не е съществувала несигурност по отношение на тяхното правно положение (виж Юнеди срещу Франция (*Unidic v. France*), № 20153/2004 г., § 75, 18 декември 2008 г.; Шен и други срещу Турция (*Sen and Others v. Turkey*) (реш.), № 24537/2010 г., 14 февруари 2012 г.; Хоаре (реш.), параграф 55, и Легран, параграф 40, и двете цитирани по-горе). В Легран Съдът е подчертал, че новият правен принцип, въведен от Касационния съд, чийто ефект е бил осуетяването на висящото гражданско действие на жалбоподателя, е предизвикан от необходимостта от справяне с несъответствията в съдебната практика, с които жалбоподателят е бил наясно към момента на започване на производството (параграф 42). В Ц. Р. срещу Обединеното кралство (*C. R. v. the United Kingdom*) (22 ноември 1995 г., § 41, серия А, № 335-С), Съдът е постановил, че принципът на законността не е нарушен, когато развитието на закона в дадена област е достигнало до етап, когато съдебното му признаване е разумно предвидимо. В Хоаре ((реш.), цитирано по-горе, § 55), което се отнася до промяна на закона за давностния срок при сексуални злоупотреби.

Следва да се отбележи, че разсъжденията в тези решения са напълно приложими за конкретната хипотеза и всъщност са подробно развити в решение по чл.290 от ГПК № 170 по гр. д. № 2382/2017г., четвърто г.о на ВКС на РБ.

В това решение е прието, че при постановяването на нов тълкувателен акт за приложението на правната норма е налице промяна в начина, по който ще бъде прилагана нормата, който е различен от този по предшестващия тълкувателен акт. Дадените с тълкувателните актове тълкувания на правната норма са задължителни за съответните органи и същите следва да я прилагат в смисъла посочен в тези актове, като това тяхно задължение отпада едва с отмяната им. С оглед на това следва да бъде прието, че последващите тълкувателни решения нямат подобно на първоначалните такива обратно действие и започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред. В този случай решението, с което

се постановява тълкувателния акт се състои от две части. С първата от тях се дава новото тълкуване на правната норма, а с втората се обявява за загубил сила предшестващия тълкувателен акт. Втората част поражда действие от момента на постановяването на новото ТР, поради което и от този момент предшестващият тълкувателен акт преставя да се прилага. Затова установеното с новото ТР тълкуване на правната норма ще може да бъде прилагано от съответните органи, за които то е задължително, по случаите които са от тяхната компетентност, когато въпросът е отнесен за разрешаване до тях, след приемането на новото ТР или по такива, които са били заварени към този момент. В тези случаи, ако преди постановяване на новото ТР са се осъществили факти, които са от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед на тълкувателното ППВС или ТР, което е било действащо към момента на настъпването на последиците. В противен случай ще се придаде същинско обратно действие на новото ТР, което е недопустимо и съгласно чл.14 от ЗНА се предвижда само по изключение и то въз основа на изрична разпоредба за това.

Съгласно даденото с ППВС № 3/18.11.1980г. тълкуване образуването на изпълнителното производство прекъсва давността като по време на изпълнителното производство давност не тече. С т. 10 от ТР № 2/ 26.06.2015г, постановено по тълк. д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, обаче е дадено както се посочи съвсем различно разрешение като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не се спира и във връзка с това е отменено цитираното ППВС.

Прилагането на даденото с посоченото ТР тълкуване за период преди постановяването му би имало за последица погасяването по давност на дадени вземания, които са били предмет на изпълнителни производства, но по тях не са предприемани действия за период, по-голям от този срок. С оглед на това давността ще се счита изтекла със задна дата преди момента на постановяване на тълкувателното решение, но въз основа на даденото с него тълкуване, което би довело и до несъобразяване на действащото към онзи момент ППВС което е правно недопустимо, лишено е от логика и смисъл и би довело до сериозно нарушаване на основни правни принципи по действието

на правните и тълкувателни норми във времето и по отношение на правните субекти и би нарушило сериозно правния баланс и равновесие в правата и задълженията на страните по изпълнението и би поставило страните в изключително неравностойно правно положение пак със задна дата. Поради даденото с отмененото тълкувателно ППВС и ТР тълкуване на правната норма следва да намери приложение и след отмяната на същото, когато спорът се отнася до последиците от нормата, които са били реализирани за периода преди отмяната на тълкувателния акт, като новото ТР ще се прилага от този момент само за в бъдеще.

С оглед на горното следва да се приеме еднозначно, че извършената с т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015г., постановена по тълк. д. №2/ 2013г. на ОСГТК на ВКС, отмяна на ППВС №3/18.11.1980г. поражда действие от датата на обявяването на ТР, като даденото с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС на РБ разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това.

В конкретния случай от доказателствата по делото се установява, че изпълнителното производство не е било висящо към датата на обявяване на това ТР, защото е прекратено по перемпция, като до момента на прекратяването-21.06.2015г. погасителна давност не е текла, независимо от поведението на вискателя в производството. С действията си от 17.10. 2016г. по образуване на ново изпълнително дело за същото вземане пред ЧСИ Д. С. и посочен изпълнителен способ-опис на движими вещи и по възлагане действия на ЧСИ по чл.18 от ЗЧСИ, новият вискател /цесионер/ „К.И. И. БГ“ ЕАД /ответник по иска по чл.439 от ГПК/ е прекъснал погасителната давност и е започнала от този момент да тече нова петгодишна давност. Тук следва да се отбележи, че съобразно приетото в цитираното ТР нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Установява се, че след това са предприети изпълнителни действия в рамките на новообразуваното изпълнително производство, подробно изброени по-горе, последователно прекъсващи погасителната давност.

Като е стигнал до извод, че не е изтекла погасителна давност, както за

главното, така и за акцесорното вземане, районният съд е направил правилни изводи. Това съответно води до неоснователност на претенцията.

По изложените съображения, Окръжният съд намира, че предявеният иск е неоснователен и като го е отхвърлил първоинстанционният съд е постановил едно правилно решение, което следва да бъде потвърдено.

Както се посочи за настоящото принудително изпълнение приложение следва да намери тълкуването на чл.116 „б.“ от ЗЗД, дадено с ППВС № 3/1980 г., според което погасителната давност за процесните вземания, признати с влязло в сила съдебно решение, е прекъсната с образуване на изпълнителното дело през 2010г., а след това е спряла да тече докато е траяла висящността му. Доколкото преди 26.06.2015 г. – дата на приемането на тълкувателното решение по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, с което ППВС № 3/1980 г. е обявено за изгубило сила, процесното принудително изпълнение е било прекратено по силата на закона /21.06.2015г./, тоест същото не е било висящо, погасителната давност е била спряла до момента на прекратяването. Новата петгодишна давност, след прекъсването на предходната с образуването на изпълнителния процес от 2010г. и спирането на течението на давностния срок при висящността на принудителното изпълнение, започва да тече от постановяване на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2 от 2013 г. на ОСГТК на ВКС, която е прекъсната с поискани изпълнителни действия от вискателя по образуваното ново изпълнително дело пред ЧСИ от 2016г. като последното прекъсване на давността е от 14.10.2020г. /запор върху трудово възнаграждение/, тоест към момента, както и към датата на образуване на настоящото исково производство на 25.02.2021г. погасителната давност не е изтекла. Поради това, и след като след 25.06. 2015г. са извършвани изпълнителни действия, процесните вземания не са погасени по давност и затова предявените искове с правно основание чл.439 от ГПК следва да бъдат отхвърлени. Не е настъпила погасителна давност от пет години и от момента на изискуемостта на вземането, настъпила с изтичането на срока на действие на договора за паричен заем от 20.02.2007г. и до датата на образуване на изпълнително дело- 03.12.2010г. пред ДСИ, дори ако се отчита изискуемостта от твърдяната дата в ИМ предсрочна изискуемост на кредита от 20.09.2006г., като във всички случаи давността е прекъсната на 03.12.2010г. с образуване на изпълнителното производство пред ДСИ при РС-П. за което важат и се

прилагат с пълна сила постановките на ППВС №3/1980г. и на ТР № 47 от 1.IV.1965 г. по гр. д. № 23/65 г., ОСГК, действащи към този момент.

Следва да се отбележи и факта, че за времето от образуване на исковото производство на дата 25.02.2021г. и до датата на устните състезания пред въззивния съд на дата 19.01.2022г., не са осъществили факти от значение за спорното право, които да бъдат съобразени от съда по реда на чл.235 ал.3 от ГПК, а именно бездействие на кредитора в този период, което да обуслови погасяване на вземанията в хода на процеса с петгодишна давност, още повече, че изпълнението е спряно по нареждане на исковия съд издал обезпечителна заповед, като същото е спряно с постановление от 14.04.2021г. и са спрели да текат всички срокове, включително и давностни.

Както се посочи по въпроса за момента, от който поражда действие обявяването за изгубило сила ППВС №3/18.11.1980г. извършено с т. 10 от ТР №2/ 26.06.2015г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, и за това дали даденото с т. 10 на посоченото ТР №2 задължително разрешение има обратно действие във времето по отношение на извършени преди постановяването му изпълнителни действия по висящи или приключили изпълнителни производства, са постановени решения по чл.290 от ГПК на ВКС: решение №170/17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/ 2017 г. на ВКС, IV г. о. и решение № 51/21.02.2019 г. по гр. д. № 2917/2018г. на ВКС, IV г. о., чиито разрешения настоящата въззивна инстанция възприема изцяло и намира за нужно да ги съобрази при разрешаването на правния спор доколкото в тези решения, когато се касае до първоначално приети тълкувателни ППВС и ТР, същите имат обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила, като се счита, че тя още тогава е имала съдържанието, посочено в тълкувателните актове. Отчетено е от съдебната практика, че е възможно след издаването на първоначалния тълкувателен акт да настъпи промяна в тълкуваната норма или свързани с нея други правни норми, или в обществено-икономическите условия, които да правят вече даденото тълкуване неприложимо или несъответно на действителния смисъл на закона. Като в тези случаи при постановяването на нов тълкувателен акт, с който се изоставя предходното тълкуване на същата правна норма и се възприема различно тълкуване, последващото тълкувателно решение няма подобно на първоначалното обратно действие, а започва да се прилага от

момента, в който е постановено и обявено по съответния ред. Прието е, че от този момент престава да се прилага и предшестващия тълкувателен акт, обявен за изгубил сила. В тази хипотеза, ако преди постановяване на новото тълкувателно решение са се осъществили факти, които за от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици следва да бъдат преценявани с оглед задължителното тълкуване, дадено и действащо към момента на настъпването им. В противен случай би се придало същинско обратно действие на новия тълкувателен акт, което е недопустимо, освен съгласно чл.14 от ЗНА по изключение и въз основа на изрична разпоредба за това. Допълнено е още, че според ППВС №3 от 18.11.1980г. образуването на изпълнителното производство прекъсва погасителната давност, като след това, докато изпълнителният процес е висящ, давност не тече. Отчетено е, че с т. 10 от ТР №2 от 26.06.2015г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е дадено различно разрешение, според което в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко изпълнително действие, като от момента на същото започва да тече нова давност, но през времетраенето на изпълнителния процес давността не спира, поради което и цитираното ППВС е обявено за изгубило сила. Изведеният правен извод е, че прилагането на даденото с горепосоченото ТР тълкуване за период преди постановяването му би имало за последица погасяването по давност на вземания, които са били предмет на изпълнителни производства, по които не са предприемани действия за период по-голям от този срок и че тогава давността би се счела за изтекла със задна дата, преди момента на постановяване на новото тълкувателно решение, при действащо ППВС №3/1980г. Генералният извод е, че извършената с т. 10 от ТР №2/26.06. 2015г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС отмяна на ППВС №3/1980г според горесцитираните решения на ВКС по чл.290 от ГПК, поражда действие от датата на обявяване на тълкувателното решение – 26.06.2015 г., като даденото с последното задължително разрешение се прилага от тази дата и само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това.

В случая един от решаващите изводи за неоснователност на предявените иски по чл.439 от ГПК поради непогасяване по давност на процесните вземания по процесното принудително изпълнение, не би се

променил и ако се приеме, че по силата на чл.433 ал.1 т.8 от ГПК, на 21.06.2015г., процесният изпълнителен процес /пред ДСИ/ е прекратен по право. Тогава прекъснатата с образуването му петгодишна погасителна давност, спряла да тече през цялото му времетраене при приложението на ППВС №3/1980г., би започнала да тече отново от 22.06.2015 г. и до 17.10.2016 г. /образуване на ИД пред ЧСИ и поискани от вискателя изпълнителни действия/ също не би могла да изтече. Давността не може да изтече и до образуване на исковото производство по чл.439 от ГПК -25.02.2021г. поради множеството предприети и извършени изпълнителни действия от ЧСИ /последното от 14.10.2020г./ по което няма спор и ищецът признава тяхното действие, Следва да бъде подчертано също, че в горната хипотеза, процесното принудително изпълнение /пред ДСИ/ е било перемирано /прекратено/ по право на 21.06.2015г., тоест преди постановяване на ТР №2 от 26.06.2015г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС и разрешенията на последното не биха могли да намерят приложение към едно вече приключило изпълнително производство.

Предвид изложеното обжалваното решение ще следва да се потвърди изцяло. Не са налице пороци на същото визирани във въззивната жалба. Писмена защита от пълномощника на жалбоподателя, адв. А.П. с препис за връчване на насрещната страна не са постъпили по делото до края на указания от въззивния съд срок- края на работния ден 21.01.2022г.-петък, нито по пощата, нито по електронната му поща нито е депозирана лично в канцеларията на Окръжен съд П., нито към момента на постановяване на въззивния съдебен акт поради което няма как да бъде разгледана и обсъждана от съда.

При тази изход на делото в полза на ответника по въззивната жалба ще следва да се присъдят разноски като юрисконсултско възнаграждение в размер на 150лв за въззивната инстанция.

Водим от горното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение на Пазарджишки районен съд №672 от 08.08.2021г. постановено по гр.д.№20215220100767 по описа на съда за 2021г.

ОСЪЖДА ищеца К. СТ. К., с ЕГН-*****, с постоянен адрес в гр.П., ул.“В.“ №78 и съдебен адрес гр.П., ул.“Р.Д.“ №2, ет.1, ДА ЗАПЛАТИ в полза на „К.И. И. БГ“ ЕАД, ЕИК 202423225, със седалище и адрес на управление грС., п.к.1336, р-н „Люлин“, бул. “П.В.“ №21, Бизнес център „Люлин 6“, ет.2, представлявано от Я.Й.О., Т.Я. и Б.А.Р. винаги заедно от двама от членовете на Съвета на директорите или от един член на Съвета на директорите, заедно с прокурист, сумата от 150лв /сто и петдесет лева/ разноси за юрисконсултско възнаграждение във въззивното производство .

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховния касационен съд на Р България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____